

Rosa Parks

O femeie curajoasă
împotriva rasismului

Micii mei
EROI

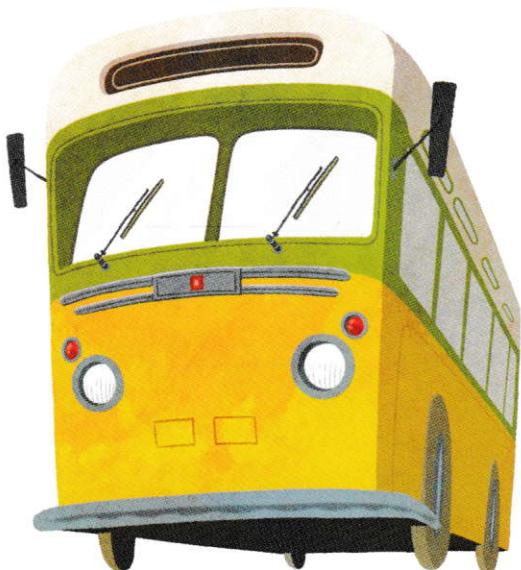

ți poți imagina o lume în care cineva să fie tratat rău din cauza culorii pielii sale? Sunt sigură că n-ai fi de acord cu ea. Imaginează-ți și că ar exista o lege care ar spune că negrii nu se pot așeza pe scaune în autobuz pentru că le sunt rezervate albilor. Ti s-ar părea corect?

Nu cu mulți ani în urmă, o astfel de lume a existat. Eu am trăit în ea și era oribil. Într-o zi, n-am mai fost în stare să îndur și am avut curajul să lupt pașnic pentru o lume mai bună.

Mă numesc Rosa Parks și am înfruntat nedreptatea oriunde m-am lovit de ea. Și nu se afla numai pe străzi, ci și în legi. Lupta nu a fost ușoară, însă efortul a meritat. Dacă vrei să afli cum am actionat, urmează-mă!

Iată povestea mea.

Respect pentru oașă
M-am născut pe 4 februarie 1913 într-un sătuc din Alabama, în sudul Statelor Unite ale Americii. Mama, fratele meu Sylvester, bunicii și cu mine trăiam la o mică fermă, unde creșteam vaci și găini. Cum nu câștigam suficienți bani, când se strâangea recolta munceam și pe marile plantații ale familiilor bogate din sat, adunând bumbac la comanda unui șef de echipă.

Era o muncă grea, sub soarele arzător și ne plăteau foarte puțin. Dar cel puțin fratele meu și cu mine ne distram și ne luam la întrecere care umple primul saciu cu bumbac.

- Rosa, pui pariu că umplu sacul înaintea ta?
- Hmm... Nu cred c-ai să reușești. Pun în joc chiflele care mi-au rămas de la masa de dimineață.
- S-a făcut! Voi fi bucuros să le mănânc cu unt de arahide!

Respect pentru oamenii care muncneau pe plantație erau negri. Singurii albi erau proprietarii pământurilor și șeful de echipă care, deseori, ne amenința și zbiera la noi. Pe vremea aceea, **multă lume credea că oamenii sunt mai buni sau mai răi după cum aveau culoarea pielii** și că negrii nu meritau aceleași drepturi ca albi. Acest fel nedrept de a gândi se numește racism.

Familia mea a trebuit să suporte amenințările permanente ale rasistilor, mai cu seamă ale unui grup numit Ku Klux Klan. Era alcătuit din bărbați albi care nu doreau ca negrii să trăiască în libertate. Ne persecutau și ne terorizau.

- Bunicule, cine sunt oamenii aceia? De ce poartă măști?

Respect pentru oamenii săi
- Își spun Ku Klux Klan și sunt oameni răi, Rosa. Îi urăsc pe negri.

- Cum le putem demonstra că nu merităm să fim speriați astfel?
- Într-o zi o să găsim o soluție. Sunt sigur, mititico.

Rasismul există în școli, pe străzi, peste tot. Și era permis, chiar încurajat, fiindcă **legile de segregare rasială îl separau pe negri de albi** în aşa fel încât să nu aibă relații unii cu ceilalți. Copiii albi se duceau să se joace în anumite parcuri, noi, negrii, trebuia să ne jucăm în altele; alpii mâncau în anumite restaurante, iar negrii, în altele...

Același lucru se întâmpla și cu mersul la școală. În timp ce copiii albi veneau cu autobuzul școlii, eu și fratele meu trebuia să mergem pe jos.